De dame zei: „Ik weet werkelijk niet hoe ik u moet bedanken".

Hij antwoordde hoffelijk:

„O maar mevrouw, 't is immers niet de moeite waard".

„Zegt u dat niet. U heeft mij heusch een grooten dienst bewezen, en ik moet u dankbaar zijn."

Hij opende het portier.

Zij vroeg heel rustig:

„Wilt u misschien nog een kop thee bij mij gebruiken?"

Hij weifelde een seconde. 't Begon geducht op een galant avontuur te gelijken en hij was waarlijk niet in een stemming om veroveringen te maken. Hij keek zijn begeleidster onderzoekend aan maar schaamdezich dadelijk voor zijn wantrouwen, toen hij haar zoo zelfbewust, als 'n dame, in het rijtuigje zag zitten. „Nu?" vroeg ze en glimlachte even.

„Ik neem uw uitnoodiging aan, mevrouw", antwoordde Heinersdorff en boog.

Hij hielp haar bij het uitstijgen en betaalde den chauffeur.

Zij woonde op de eerste étage. Nadat zij de deur had geopend, betraden zij een lange smalle voorkamer.

„Doet uw jas uit, als 't u belieft."

Daarna volgde hij haar in de eetkamer die zeer smaakvol was gemeubeld. De tafel was gedekt en met bloemen versierd.

Hij vroeg verbaasd:

„Wacht u gasten, mevrouw?"

„Hoe dat zoo?"

Hij wees naar de tafel waarop schotels met koude spijzen, alsmede vruchten en flesschen gereed stonden.

Zij glimlachte:

„Ziet u niet, dat maar voor één persoon is gedekt? Die persoon ben ik. Ik had niet kunnen vermoeden dat ik vanavond nog een gast zou krijgen."

Zij nam van het buffet nog een couvert en noodigde Heinersdorff te gaan zitten.

Hij zeide:

„Ik ben eigenlijk maar voor een kop thee geïnviteerd, mevrouw!"

„Die komt later. Alstublieft, bedient u zich".

Zij schonk twee glazen vol uit 'n ronde, ommande flesch en vroeg:

„Drinkt u een glaasje likeur?"

Hij wilde bedanken.

„Toe, probeert u die likeur eens. Ik heb ze meegebracht uit San Francisco. U kent die zeker niet. Het is *Coeur d' Ysette.*"

Hij dronk. De likeur smaakte naar viooltjes en bittere amandelen en naar Chineesche Gember.

„Dat smaakt eigenaardig", zeide hij.

„Ik drink die likeur hartstochtelijk graag", antwoordde zij en schonk zich nog een glaasje in dat ze heel langzaam uitdronk. Haar bleek gelaat kleurde zich een weinig, en haar pupillen glansden sterker.

Al etende moest Heinersdorff er voortdurend aan denken hoe zonderling 't was dat hij daar nu zoo aan tafel zat met iemand van wie hij zelfs den naam niet wist en van wier bestaan hij drie uur geleden geen flauw denkbeeld had. Wie was zij? Waarschijnlijk een cocotte eerste rang, die een tournée naar den Balkan ondernam. Hij zou het souper wel contant moeten betalen. Een dure grap; maar de avond was er mee omgegaan.

„Drinkt u rooden of witten wijn?"

Heinersdorff schrok op uit zijn gedachten.

„Roode wijn, alstublieft mevrouw."

„Op uw gezondheid!"

Zij klonken samen en hij dronk zijn glas leeg. Het was een zachte, milde wijn die als olie door de keel ging.

„Ik moet u nu toch vertellen waarom ik zoo dankbaar was dat u mij naar huis hebt gebracht, meneer Heinersdorff." — „Welnu?" — Zij begon te lachen:

„Ik had geen sou bij mij en zonder u had ik te voet naar huis moeten gaan in dien stroomenden regen!"

Neen, dacht hij, zij schijnt toch geen cocotte te zijn. Hij begreep er niets meer van. Zou hij als hij wegging geld achter laten voor het fijne souper? Of zou hij zich daardoor belachelijk maken?

Zij stond op en ging naar het raam. Haar tred was als die van een vorstin.

„Het regent nog steeds. U moet mij nog wat gezelschap blijven houden, of u wilt of niet."

„Ik blijf graag nog even, mevrouw, wanneer ik u niet hinder." — „U hindert mij volstrekt niet."

Zij zag hem aan. Haar staalblauwe oogen maakten hem onrustig. Hoe raadselachtig was dat gelaat! Hij had nog nooit zoo iets gezien.

„Mag ik u nog een glas Pommard inschenken?"

„Neen, dank u zeer."

„Maar een glas champagne zult u toch niet weigeren!"

Vóór hij kon antwoorden nam zij een flesch uit den ijsemmer en schonk hem in. Het was een droge, krachtige soort.

„Drinkt u altijd zulk een krachtigen wijn, mevrouw?"

„Ik houd niet van dat zoete goedje." Zij dronk haar kelk uit en zette het glas zoo hard neer dat de voet brak.

„O, dat beteekent geluk."

Zij steunde haar hoofd op haar handen en staarde in het licht alsof zij geheel alleen was. Heinersdorff durfde zich niet verroeren en bestudeerde haar onafgebroken, als wilde hij het raadsel van dit gelaat doorgronden.

Zijn oogen vroegen: Wie ben je?

Plotseling zeide zij:

„U pijnigt uw hersenen met de vraag wie ik ben, niet waar?"

Hij antwoordde verbluft:

„Hoe komt u daarbij, mevrouw?"

„Ik voel het."

Zij leunde achterover in haar stoel en keek hem vlak in 't gezicht.

„Ik ben een Amerikaansche. Dat is al bijna een beroep en een legitimatie."

Hij beantwoordde haar blik rustig.

„Maar wilt u mijn naam ook weten? Ik zou u dan een of anderen valschen naam kunnen opgeven, opdat uw gemoed rust heeft."

Hij glimlachte:

„Ik ben hoegenaamd niet onrustig."

Zij reikte hem ongedwongen haar hand:

„Vergeef me, ik ben wat zenuwachtig."

Hij kuste haar sidderende vingertoppen.

„We zullen nog een glas champagne drinken nietwaar, om het goed te maken?"

„Neen, dank u, heusch mevrouw. 't Wordt tijd", antwoordde Heinersdorff.

Hij wilde niet meer drinken. Hij voelde dat 'n lichte verdooving zijn gedachten verlamde. Het was alsof een sluier hem omhulde, die steeds dichter werd, en dien hij niet verbreken kon. Hij hoorde het bloed aan zijn slapen kloppen.

„Mag ik 'n sigaret opsteken, mevrouw?"

„Natuurlijk, gaat uw gang, ik rook mee."

Ze stond op en haalde een doos met sigaretten.

„Wilt u er een van de mijne probeeren?"

Hij gaf haar vuur en stak dan zijn sigaret aan.

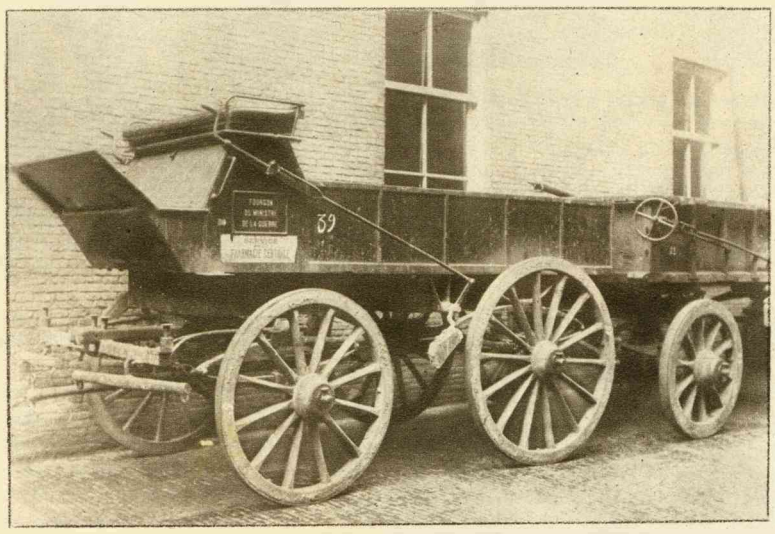
Die smaakte zoet en zwaar en als in opium gedrenkt. Men geraakte er dadelijk door aan het droomen.

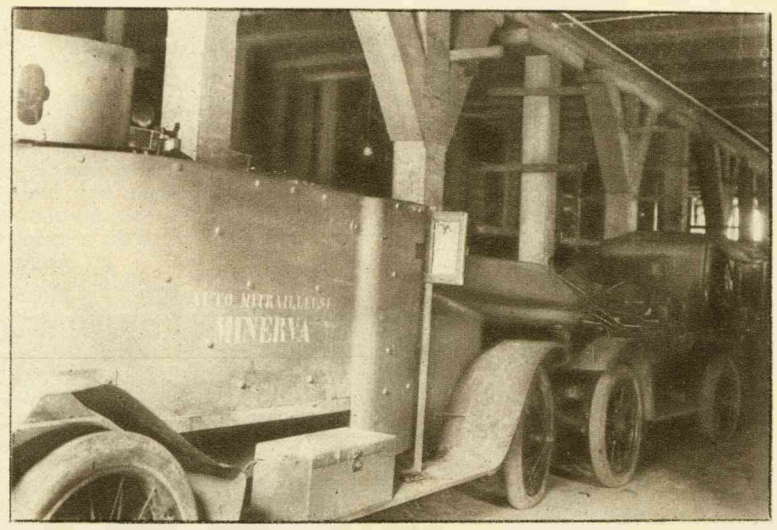
Hij zeide kortaf:

„Die sigaret bevat veel opium."

„Ik merk 't niet meer, ik ben daaraan zoo gewend. Maar als u de sigaret niet smaakt, legt u haar dan gerust neer."

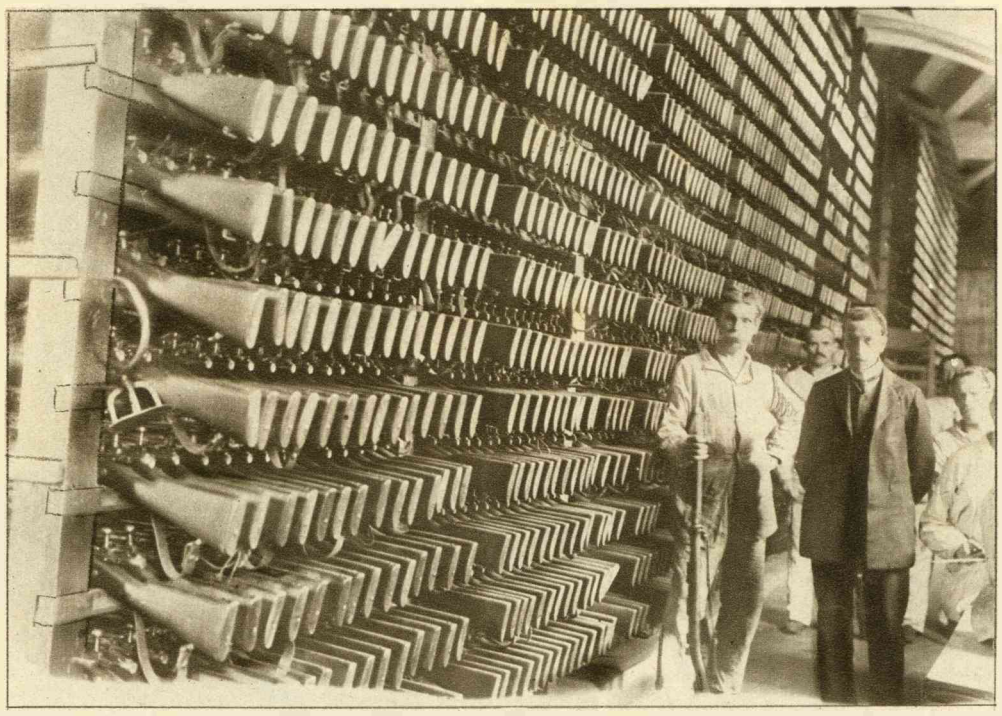
(Wordt vervolgd)

IN BESLAG GENOMEN WAPENS VAN GEINTERNEERDE MILITAIREN.

Tot de plichten van een neutralen staat, die volgens de tractaten krijgsvolk van oorlogvoerende mogendheden moet interneeren, zoo spoedig dat de grenzen van zijn rijk overschrijdt, behoort ook het ontwapenen van deze militairen en het in beslag nemen en opbergen van alle krijgsbenoodigdheden, die zij met zich over de grenzen brengen. Aan deze plicht heeft natuurlijk ook de Nederlandsche Staat voldaan. Onze foto's brengen dit in beeld: zij stellen de interneering voor „ergens in Holland" van de in beslag genomen goederen, welke de geïnterneerde militairen bij zich hadden. De afbeelding links vertoont de Belgische voertuigen, die gediend hebben voor het transport van genees- en verbandmiddelen; op de rechter foto ziet men een Belgische gepantserde mitrailleur. Een aantal dezer voertuigen zijn in de magazijnen aanwezig.

Een verzameling Belgische geweren in magazijnen opgelegd, onder toezicht van Nederlandsche militaire geweermakers.

De aan onze kust aangespoelde en onschadelijk gemaakte mijnen van verschillende herkomst, wier aantal nog gestadig vermeerdert. (*foto's „Rembrandt"*)

Belgische geïnterneerden, in een der Nederlandsche militaire werkplaatsen bezig met het schoonhouden en repareeren hunner in beslag genomen geweren